

Fra Kvindelejr til femøbo

Inge-Lise Bisted

Som ung studerende i København i halvfjerdsere besluttede jeg mig for at blive politisk aktiv. Jeg kiggede mig omkring på venstrefløjen, der var masser af muligheder. Jeg valgte i første omgang at gå ind i Rødstrømpebevægelsen, fordi parolerne "Gør det private politisk" og "Ingen kvindekamp uden klassekamp – ingen klassekamp uden kvindekamp" tiltalte mig. Jeg ville gerne være troværdig overfor mig selv, så mine holdninger ikke blot svævede i teorien, men også førte til personlige forandringer i praksis. Jeg syntes, det var skønt med fantasifulde og farverige aktioner. Naturligvis ønskede jeg helt grundlæggende at gøre op med mandsvældet og kæmpe for kvindernes ligeret hele vejen rundt.

Jeg kom med i den skønneste basisgruppe. Ingen af os var "overfrelste", vi havde vidt forskellige erfaringer uden at være for langt fra hinanden. Vi deltog i fællesmøder og tog ivrigt del i diskussionerne om parolerne til 8. marts. Vi tog det meget seriøst, men var også enige om, at uden humor gik det ikke. En anden ting, som vi i basisgruppen sagtens kunne blive enige om, var, at vi da skulle på Kvindelejr på Femø, og at det skulle være i den uge, hvor der også var Jazzfestival. Kvindelejren lå på den tid klos op ad Jazzen, så vi kunne jo altid gå derhen, hvis vi syntes, det blev for kedeligt eller for fanatisk at være på Kvindelejr.

Det blev en fuldstændig fantastisk uge, hvor vi var helt opslugte af at være sammen med de andre kvinder og børn. Fællesskabet vejede tungest, så vi boede alle sammen i store telte, og alle dagens opgaver var fordelt mellem teltholdene. I min Mayland kalender fra 1978 har jeg skrevet et par enkelte ord for hver dag, som sætter gang i erindringerne. Lørdag: ankomst, modtagelse med blomsterkranse. Søndag: Præsentationsrunde. Besøg af Femøs Q'er. Mandag: Lokumstømning. Påbegyndte Modernmyterunde. Fællesmøde – sketch. Tirsdag: Fantastisk dag. Runde ud fra mødre. På kro. Onsdag: Middag. Moderrunden færdig. Kritik/selvkritik. Dans om aftenen. Torsdag: Opdelt i to grupper – parforhold. Sketch om vores børn. Regnvejrrunde om aftenen. Fredag: Grupperunde færdig. På kro. Børnefest – skovtrod. Lørdag: Opmødehold – happening. Ugen igennem var præget af struktur og spontanitet, munterhed og seriøsitet. Vores teltgruppe var på bølgelængde fra start til slut, så vi aftalte at mødes igen året efter og meldte os til at stå for børnepasningen. For at holde kontakten ved lige skiftedes vi til at skrive i et kladdehæfte, som vi rundsendte med post.

Vi kom alligevel til at mærke, at vi havde valgt den uge, hvor der var Jazzfestival. På det daglige fællesmøde blev det taget op, at mindst en fuld mand havde forvildet sig ind på lejrens område til stor skræk for nogle. Det blev efter en lang og intens debat aftalt, at der skulle lægges snubletråde ud, og hvis en af os så en

mand inde på lejrens område, skulle vi straks slå på en stor gryde og råbe kampråbet WAMPA, så det gjaldede ud over pladsen for at hidkalde hjælpere til at få losset manden ud af lejren. I vores teltgruppe var vi naturligvis loyale over for beslutningen, men ih, hvor har vi grinet af den historie mange gange siden.

Året efter tog vi efter aftale så mange børn som muligt med til børneugen. Vi fik nok at se til med børnepasning og fællesopgaver og alt det, vi havde at snakke om. Mayland kalenderen fortæller, at vi først blev færdig med siden-sidst-runden om onsdagen. Torsdag står der: udflugt til den anden side af øen, bål på stranden, snobrød og pølser, varmt og skidehyggeligt. Fredag er der tegnet masser af regndråber. Alt blev vådt, så da den sidste tørre ble var brugt, og flere børn begyndte at klynke, var der pludselig en, der spurgte, om vi ikke bare skulle tage hjem nu? Da først det var sagt, fik vi hurtigt pakker os sammen. Så det år gik vi glip af at modtage næste uges kvinder med blomsterkrans og sang.

Da jeg kom hjem, lå der brev om, at jeg var optaget på Th. Langs Seminarium i Silkeborg. Efter fire spændende år som studerende i København, havde jeg nemlig fået en åbenbaring. Jeg ville være skolelærer, og jeg ville bo et smukt sted i Danmark. Jeg blev meget glad for at gå på seminariet og for at bo i Silkeborg. Mit kvindepolitiske engagement fortsatte jeg bl.a. som frivillig på det lokale krisecenter.

Som nyuddannet lærer i 1983 var der ikke mange jobs at søge omkring Silkeborg. Da jeg så et stillingsopslag med FEMØ i overskriften, var jeg ikke et sekund i tvivl. Hvis ikke jeg havde været på Kvindelejr, havde jeg nok ikke bemærket opslaget. Heldigvis fik jeg jobbet, her fandt jeg også min mand, så jeg bor her stadig og kunne ikke drømme om at bo andre steder. Som gammel rødstrømpe og inkarneret femøbo håber jeg, at Kvindelejren fortsætter i mange, mange år endnu. TILLYKKE MED JUBILÆET.